

Daens Vandaag

Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds

XXVI, nr. 1, januari-februari 2002

Waarde lezers,
Beste daensisten en sympathisanten,

Dat we reeds de kortste maand van het nieuwe jaar zijn begonnen belet me niet u allen, geachte lezers, sympathisanten, beste daensisten, een voorspoedig 2002 toe te wensen. De eerste perikelen van het Euro-tijdperk heeft u zeker met succes overwonnen. Het was voor ons allen een leerzame periode omdat we terug zoals in de "goede oude tijd" weer met twee cijfers na de komma mochten leren (hoofd -) rekenen. Van de ruimte die me geboden wordt wil ik ook gebruik maken om al onze adverteerders van harte te danken voor hun financiële steun die het mogelijk maakt DAENS VANDAAG als een modern Vlaams opinietijdschrift hier aan u ter lezing aan te bevelen.

Wij van onze kant doen ook steeds inspanningen om dicht bij het reilen en zeilen van de actualiteit te blijven en met spitse bijdragen van onze redacteurs, de standpunten en bekommernissen van het Priester Daensfonds kenbaar te maken. Zo heeft de aandachtige lezer wellicht opgemerkt dat wij terug eens onze voorgevel, de hoes (cover!), een nieuw uitzicht gegeven hebben, maar zoals u terecht opmerkt blijft de vraag welke lading deze vlag dekt en welke onze boodschap ook in de toekomst zal blijven. Zo leert ons de actualiteit dat het gedachtegoed van Daens weer eens met een bepaalde (nieuwe) politieke partij verbonden wordt. In naam van alle leden van de Raad van Beheer van het Priester Daensfonds wil ik er nogmaals de nadruk op leggen dat enkel dit fonds als de rechtmatige erfgenaam van het daensisme kan beschouwd worden. Het staat als een echte pluralistische beweging buiten elke politieke partij, want de "Christene Volkspartij" van Daens en zijn volgelingen is reeds lang ter ziele gegaan en kan als dusdanig door geen enkele huidige partij geapparenteerd worden! Het zou ons met enige fierheid kunnen begeistereen ware het niet dat de echte reden slechts een slecht verborgen verkiezingsreclame inhoudt.

Als ALLE Vlaamse politieke partijen nog maar de geest en de boodschap van de daensisten in hun achterhoofd bewaren en uitdragen zijn we uitermate gelukkig.

Een andere herdenking die ons in dit jaar 2002 zeer ter harte gaat is 700 jaar Guldensporen. De huidige Vlaamse regering heeft met het dichtdraaien van vele kranen de voorbereiding op dit heuglijke feest door hun voorgangers een lelijke knauw gegeven. De viering dreigt in veel gevallen slechts een flauwe bedoening te worden en wordt zeker door vele "Vlaamse" politici geminimaliseerd en als oubollig versleten. Waarschijnlijk beseffen ze niet ten volle dat het dank zij de overwinning van de eenvoudige poorters op het machtigste leger van die tijd is, dat Vlaanderen – in al zijn onvolkomenheden – ons vaderland geworden én gebleven is en wij geen onderdanen zijn van dat grote imperialistische Franse rijk dat zich tot aan de Rijn zou uitgestrekt hebben. Niettegenstaande vele latere pogingen spreken wij nog steeds onze moedertaal: het Vlaams (Nederlands). Het doet ons dan ook wat pijn dat bepaalde "kleinkunstenaars" onze eigen aard voortdurend menen te moeten belachelijk maken, waar zij t.o. andere culturen heel wat toleranter en alleszins voorzigtiger optreden.

Wij zullen in dit jaar alleszins ruime aandacht schenken aan de aspecten en gevolgen van de Guldensporenslag naast andere voor Vlaanderen actuele problemen, zoals bijv. het minderhedenverdrag, de globalisering...

U vindt in dit nummer daaromtrent reeds een uitvoerige bijdrage. Ik wens u allen veel leesgenot!

Herman Slagmulder, voorzitter Priester Daensfonds

Daens Vandaag

Verantwoordelijke uitgever:

Herman Slagmulder
Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
0 en 053 / 77 68 53

Hoofdredactie:

Frans Van Campenhout
Loweidestraat 2, 1700 Dilbeek
0 en 02 / 567 94 98

Opmaak:

Erik D'Hondt
Wijlstraat 35, 9320 Erembodegem
0 en 053 / 77 44 97

Kernredactie:

Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,
Erik D'Hondt, Herman Slagmulder,
Frans Van Campenhout en Emiel Van
Schuylenbergh.

Coördinatie publiciteit:

Emiel Van Schuylenbergh

* * *

Priester Daensfonds

Sociaal-culturele vereniging aangesloten bij Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), Vlaamse Culturele Koepel (VCK) en Cultuurraad Stad Aalst.

Maatschappelijke zetel:

Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

Correspondentie-adres:

Parklaan 30 bus 10
9300 Aalst
0 en 053 / 77 40 12

e-post: info@daens.org
webstek: www.daens.org

Raad van Beheer:

Voorzitter
Herman Slagmulder
Ondervoorzitter
Willy De Turck
Secretaris
Luc Geeroms
Penningmeester
Emiel Van Schuylenbergh
Leden

Stephan Beeckman, Mieke De Schep-
per, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,
Erik D'Hondt, Luc D'Hondt, Rob
Librecht, Jozef Liebaut, Roel Tem-
merman, Frans Van Campenhout, Karel
Van den Bossche, Machteld Van de
Perre, Louis Van Roy en Ghis Willems.

Lidmaatschap van het Priester Daensfonds:

Jaarlijkse bijdrage: 12,50 €
Scholieren en studenten: 6,25 €
Ereleden: 25,00 €
Beschermdende leden: 50,00 €
Rekeningnummer: 432 -5245521-01

* * *

Kaftontwerp: Vera Persoons

PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR DE IJZERTOREN

Ondanks de onverschilligheid en zelfs vijandigheid van sommige Vlaamingen, zet het Priester Daensfonds zijn actie voort voor de museale invulling van de IJzertoren, het officieel erkende memoriaal van de Vlaamse Beweging.

Stortingen kunnen gebeuren op:

KBC 474-3100521-50 of Dexia-bank 068-2174746-33
of BBL 380-0043653-74

van *Bedevaart naar de Graven aan de IJzer* vzw, IJzerdijk 49, 8600
Diksmuide, met vermelding '*Pr. Daens steunfonds*'

Giften van 30 € en meer zijn fiscaal aftrekbaar.

Via het Priester Daensfonds ontving *Bedevaart naar de Graven*
aan de IJzer vzw reeds de som van **11.566,02 € (466.572 BEF)**

Herwig Sonck, Denderleeuw 1.000 BEF

ALGEMENE STATUTAIRE VERGADERING

zaterdag 16 maart 2002 om 10 u.15

Taverne-Restaurant " 't Land Van Riem"
Grote Markt 4 -9300 Aalst

Agenda

Jaarverslag 2001
Financieel verslag 2001
Jaarprogramma 2002
Allerlei: vragen en suggesties

**ALLE leden van het
Priester Daensfonds zijn van harte uitgenodigd.**

We rekenen vast op uw aanwezigheid!

OPGELET VOOR EEN BELGISCH

Er heerst een bevreemdend klimaat rond het “minderhedenverdrag”. Net alsof het schuw is geconfronteerd te worden met het zonnelicht. Hoe fors daaromtrent recente politieke verklaringen hebben mogen of kunnen klinken, de onzekerheid over de uitkomst van dit verdrag voor Vlaanderen vermindert er niet door. Meer. Rond de toepassing van het kaderverdrag inzake de bescherming van de nationale minderheden begint zich een soort van niet normale geheimzinnigheid af te tekenen met kenmerk van gissen en raden. Duidelijkheid is zoek. Waakzaamheid is geboden.

Uit interpellaties (1) binnen de commissie van Buitenlandse Zaken of Betrekkingen blijkt dat de federale regering omtrent het “minderhedenverdrag” nog geen definitief standpunt zou hebben ingenomen. Alhoewel. Minister Michel liet zich tijdens die bevraging toch ontvallen dat hij zijn standpunt terzake niet wenst mee te delen. “Dat is absoluut uitgesloten”, zei hij. Impliceert zulks niet een verborgen agenda of standpunt van de federale regering of de minister in kwestie, waarvan de voorkennis om welbepaalde redenen dient voorkomen of vermeden te worden? Vlaanderen zou er verstandig aan doen op zijn hoede te zijn voor de toeschietelijkheid van deze paars-groene regering ten overstaan van francofone en Waalse gevoeligheden, wil het achteraf niet het gelag betalen. Dit is alvast een waarschuwing tegen mogelijk achterliggende bedoelingen van regeringswege.

Vlaamse politici kunnen in de materie van het “minderhedenverdrag” niet behoedzaam genoeg de evolutie ervan volgen. Francofonen halen in dit “latijns” -politiek ingesteld land nogal vrij gemakkelijk hun slag thuis. Het volstaat hiervoor even in herinnering te brengen: de verregaande (heime-lijke) toegevendheid aan het Franstalige onderwijs, de onbeschaamdheid van de P.S.C. in de door Vlaanderen te misprijzen Lambermont- en Lombardakkoorden, de bestendigheid van afroming van Vlaamse rijkdom wat niets heeft te maken met het door Franstalig België aangevoerde principe van solidariteit. Met andere woorden: de federale regering in dit land zit niet verlegen bij ongehoorde geniepigige toezegging of gemanoeuvreeer, om niet te zeggen gemanipuleer.

Laat er ons met betrekking tot het “minderhedenverdrag”, uit welvoeglijkheid – niet uit overtuiging – nog het voordeel van de twijfel bijhalen, een geruststelling voor Vlaanderen is dit niet. Alleszins niet. Daarvoor is het politieke label van het federale België traditioneel “te” wankel en te listig. Het volstaat dat francofonen en Walen, al naargelang de omstandigheden of (on)verholen bedoelingen, tegen Vlaamse staats- en volksontwikkeling en dynamiek op het rem-of gaspedaal gaan staan, dat federale excellenties de huik naar de wind uit het zuiden hangen. Haast dagelijks leeft dit federale land in tegenspraak met zichzelf om de doodeenvoudige reden dat België niet federaal functioneert.

ANOMALIEË N

Stiekem, in volle vakantie, op 31 juli 2001, ondertekende minister Michel in Straatsburg de conventie betreffende het “minderhedenverdrag”. Tot dan had de Vlaamse regering, vooral dan die onder de vorige minister-president, Luc Van den Brande, de ondertekening tegengehouden, omdat er volgens haar in België geen nationale minderheden bestaan, behalve de Duitstalige, als een realiteit voor Wallonië.

Die Vlaamse regering was in principe niet tegen de onderschrijving van de conventie op voorwaarde dat de bepaling dat er geen minderheden in België leven, aan de verdragtekst zou worden toegevoegd. Hiermee was de gehele zaak voor lange tijd geblokkeerd tot grote ergernis van de Franstaligen die in de conventie het spreekwoordelijke “paard van Troje” blijven zien, om de francofonie in Vlaanderen een nieuwe elan te geven. De huidige minister-president, Patrick Dewael, en zijn minister Paul Van Grembergen stellen wel dat het Vlaams Parlement het laatste woord gaat krijgen in het debat over het “minderhedenverdrag”. Zij verbinden er zelfs hun politieke geloofwaardigheid aan door eraan toe te voegen dat de wettelijke en grondwettelijke bepalingen op taalgebied moeten gerespecteerd worden en dat het Interministerieel Comité voor Buitenlands Beleid (ICBB) heeft te definiëren wat er onder het begrip “nationale minderheid” dient te worden verstaan.

Die beweringen en toezeggingen klinken al bij al minder sterk door dan dit in de politieke verklaring “ad hoc” van minister-president Luc Van den Brande het geval was. In de lange volzinnen van Patrick Dewael en Paul Van Grembergen terzake sluimert

broosheid in het gehalte van communautaire weerbaarheid. In mensentaal heet dat politieke spitsvondigheid.

Loensheid is een kenmerk van de Belgische communautaire politiek. Hoe anders te denken over de houding terzake van de "regering" van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, voorgezeten door minister-president de Donnée, een PRL-broeder van minister Michel? Om de minister van Buitenlandse Zaken in de gelegenheid te stellen de overeenkomst m.b.t. de goedkeuring van de "kaderwet tot bescherming van nationale minderheden" te ondertekenen, had ook de Brusselse regering (zoals blijktbaar al de andere regeringen in dit kleine land) eenparig haar toestemming te geven. Luidens minister Jos Chabert werd hierbij "vals" gespeeld.

Volgens een Belga-bericht van 2 juli 2001 schreef minister Chabert een brief aan minister Michel om erop te wijzen dat hij in de Brusselse regering niet met de goedkeuring van de conventie had ingestemd. Erger. De notulen van de Brusselse ministerraad werden vervalst. Dit protest diende tot niets. Nog luidens hogergeciteerd Belga-bericht, zou minister Chabert, omwille van de ernst van de zaak, aan minister van Justitie, Marc Verwilghen, schriftelijk een verzoek tot het eventueel openen van een gerechtelijk onderzoek naar de omstandigheden van die schriftvervalsing hebben gericht. Minister Michel antwoordde hierop in de commissie van Buitenlandse Betrekkingen: "Waarom zou ik de heer Chabert geloven? De heer Chabert is de minister-president niet (...) Ik houd rekening met de notificatie mij verstrekt door de heer de Donnée (...). Het is geenszins mijn taak mij te mengen in de bevoegdheden en de werking van de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest." Het incident kan hiermede zijn afgesloten doch het klimaat van wantrouwen verbetert er niet op.

Communautair verontrustend voor de verdere behandeling van "de nationale minderheden" is de vaststelling dat de Brusselse regering zo maar aan Michel groen licht heeft gegeven, zonder het jawoord van de Vlaamse CD&V-minister, Jos Chabert. Van uit Brussels-Belgische standpunten blijkt er voor Vlaanderen een bijzonder gering begripsvermogen te bestaan. Trouwens, het feit dat weinig sprekende communiqués te horen zijn over de aan gang zijnde informele gedachtewisselingen over die bescherming van minderheden in België is van aard om niet enkel Vlaamse politici maar de gehele Vlaamse volksgemeenschap tot een alert-zijn aan te sporen. Want de wijze waarop de premier in dat "minderheden-decorum" van de ene voet op de

andere wipte, is voor Vlaanderen geen hartversterkend toneel.

Hiervoor even terug naar 7 juni 2001. Enkele weken voordat de PSC het minderhedenverdrag als losgeld voor een parlementaire onthouding m.b.t. Lambermont kreeg toegeschoven, stelde premier Verhofstadt op vraag van Vlaams Blok volksvertegenwoordiger Annemans (2) "dat hij geen enkel verband zag tussen het dossier waarop de heer Annemans had gealludeerd en de goedkeuring van de bijzondere wetten (op de staats hervorming)." Voor Verhofstadt was er geen probleem omdat de gemeenschappen een ... probleem hadden.

Welnu, op 28 juni keurden diezelfde Verhofstadt en zijn regering de conventie goed: naar zijn zeggen waren de gemeenschappen het immers eens geworden over het Europese minderhedenverdrag (...). Zo maar? Eens te meer bezondigde de premier zich aan een halve leugen. De waarheid was dat de partijen van de meerderheid – wie durft "neen" te zeggen in aangelegenheden met communautaire consequenties voor België? – met de steun van een gedeelte van de toenmalige Volksunie het eens waren geworden over "een" voorbehoud bij dat verdrag. Maar eens te meer viel er te gehoorzamen aan een dictaat en Vlaanderen is het via zijn politici van de meerderheid gewoon ... te luisteren.

Een goede maand later, op 31 juli, ondertekende federaal minister Michel het verdrag. De doorbraak is er. Naar de rest van het verhaal hebben wij het raden. Waarom al dit schijnbaar gefoefel? Houdt dit voor Vlaanderen niet het voorspelbare in dat het "eindeloze" Franstalige geduld in communautaire dossiers kan, zo niet, zal worden beloond. Mag er wel goed worden over nagedacht wat er allemaal achter en op de rug van een volksgemeenschap aan het gebeuren is om Franstaligen niet te mishagen?

Die vraag heeft de waarde die eraan wordt gegeven, maar oplettendheid dient te blijven. In welke mate zijn de twee vice-premiers voor institutionele hervormingen, Louis Michel en Johan Vande Lanotte, communautair zindelijk? Onlangs wisselden zij op verzoek van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa, in aanwezigheid van Paul Van Grembergen, namens de Vlaamse regering; van Hervé Hasquin, minister-president van de Franse gemeenschap; van tal van experts (?), van de Zwitserse dame Lili Nabholz-Haidegger met opdracht vanwege de Raad van Europa, in de Senaat te Brussel nog eens van gedachten over het "minderhedenverdrag".

Luidens een nadien verspreid communiqué hadden de ministers zich in grote mate beperkt tot het

stellen van vragen aan aanwezige experts, die evenwel, aldus het bericht, het antwoord schuldig waren gebleven.

Voor de grondwetspecialist prof. em. Robert Senelle is het nochtans duidelijk dat noch de Nederlandstaligen, noch de Franstaligen als een "nationale minderheid" in de Belgische federale staat kunnen worden beschouwd. En voor ambassadeur Theo L.R. Lansloot behandelt de Raad van Europa vele onderwerpen waarvoor in België de gewesten en de gemeenschappen bevoegd zijn. Het is derhalve een anomalie dat die niet in die Raad vertegenwoordigd zijn (3).

ARROGANTIE

Wat verantwoordt voor Vlaanderen de communautaire vrees bij het actualiseren van het kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden: de paniek, de haast, de eenzijdigheid, de onredelijke logica van de standpunten die de Raad van Europa innam op de topontmoeting in oktober 1993 te Wenen. De raamovereenkomst of het kaderverdrag is een gevolg van het uiteenvallen van de Sovjet-Unie waardoor op slag heren der smeulende nationalistische conflicten ontbrandden. Balkan, Tsjetsjenië, Georgië, om het daar bij te houden, zijn er sprekende voorbeelden van. Terloops, de Raad van Europa werd in 1949 door 10 uitsluitend West-Europese landen als een louter intergouvernementele organisatie opgericht. Bijkomend, heeft die Raad ook niet het minst uit te staan met het Europese Parlement binnen de Unie.

Die Raad hield vanuit Europese pacifistische bezorgdheid tot beteugeling of afremming van spanningsvelden tussen traditionele minderheden in Centraal- en Oost-Europa een raamovereenkomst inzake de bescherming van de nationale minderheden boven de doopvont. Een doopsel dat in de beschouwing van etnische en culturele tegenstellingen en conflicten alsnog geen algehele verblijding heeft geschonken. Daarvoor ontwierp de Raad van Europa te vlieg, en alleszins, zonder diep na te denken een verdragtekst die o.m. in de kaart kan

spelen van Franstalige praktijken in België. Binnen het keurslijf van de berucht geworden koopjespolitiek op de federale politieke markt, blijven francofonen als pasmunt voor hun arrogante, want imperialistische verlangens, ijveren voor de herinvoering van een vorm van tweetaligheid in Vlaanderen.

Enkele Franstalige leden van de huidige Belgische delegatie in de Parlementaire Vergadering hebben - in weerwil van alle Belgische wettelijke en grondwettelijke bepalingen en van de arresten van het Hof van Straatsburg - kennelijk nog niet de uitspraken over de Belgische taalregeling begrepen of willen begrijpen. Laat ze ons politieke moedwilligen of professionele dwarsliggers noemen.

Ten bewijze, het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, heeft steeds geoordeeld dat die taalregeling volkomen de internationaal gewaarborgde fundamentele rechten en vrijheden waarborgt. Niettemin stoppen francofonen hun pogingen niet om Belgische taalevenwichten op hun kop te zetten.

Belgische Franstaligen dienden reeds tweemaal een voorstel van resolutie in bij de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa, waarop deze telkens besliste - begrijpt die Raad wel goed wat "minderheden" zijn? - een onderzoek in te stellen naar de "situatie van de Franstaligen in de Brusselse", zeg maar, de Vlaamse rand.

Op aandringen van Georges Clerfayt (FDF) en Armand De Decker (PRL), ingevolge de rondzendbrief van toenmalig Vlaams minister Leo Peeters door Franstaligen in de faciliteitengemeenten hun anderstaligheid telkens dienen te bevestigen wat zij "definiëren" als discriminatie, stuurde de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa Dumeni Columberg, toenmalig lid van de Zwitserse delegatie, in 1998 naar België met de opdracht verslag uit te brengen over de naleving van het raamverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden. Eind september 1998 keurde de Parlementaire Vergadering het rapport Columberg goed, nadat o.m. na een indrukwekkend genuanceerd betoog van Dirk Van der

Maelen (SP) de communautaire splijtstof, wat de Belgische staatsstructuur in zijn subtiel evenwicht had bedreigd, uit de materie was genomen. Uit dit omstreden rapport resulteerde voor Vlaanderen niet eens een aanbeveling.

Ter illustratie van de "gewichtigheid" van het verzoek van de heren Georges Clerfayt en Armand De Decker, is nog mee te geven dat van de 286 aanwezige leden van de Parlementaire Vergadering slechts 21 aan de stemming deelnamen. Uit contacten voor en na de behandeling bleek overduidelijk dat de Parlementaire Vergadering binnen de Raad van Europa niet kon aanvaarden dat het Belgisch model van staatsvorming in twijfel wordt getrokken. En toch diende Clerfayt met in zijn spoor 36 andere Franstaligen uit de rand, in 2001 een tweede verzoekschrift in waarin de indieners zich beklagden over het lot van de Franstaligen in de rand, vooral n.a.v. de toen nakend zijnde regionalisering van de gemeentewet uit vrees in Vlaamse gemeenten "tweederangburgers" te zullen worden. Op hun initiatief kwam in juni en september een tweede afgevaardigde van die vergadering, de eveneens Zwitserse politica, mevrouw Lili Nabholz-Haidegger (van liberale partijsignatuur) naar België met eenzelfde opdracht als haar voorganger Columberg.

Ambassadeur Theo L.R. Lansloot bestempelt het als jammerlijk "dat na het rapport Columberg, de overige leden van de Belgische delegatie, met name de Vlaamse, de herhaling van die, ook voor de Raad zelf, ongelukkige ervaring niet hebben kunnen voorkomen door een meer actieve betrokkenheid bij de informele contacten die eventueel tot formele beslissingen van de Parlementaire Vergadering kunnen leiden of die precies kunnen verhinderen" (4). In het algemeen blijken Franstaligen binnen Europese organisaties, uit de betekenis van hun moedertaal, uiteraard meer invloed en zeggingskracht te hebben in het domein van informele contacten.

Tot besluit van herhaalde bezoeken en confrontaties aan en in België, hield de Zwitserse dame o.m. een voor Vlaanderen niet zo gelukkige persconferentie. Ten persoonlijke titel verklaarde zij langs haar neus weg dat volgens haar de Franstaligen in de Vlaamse faciliteitengemeenten rond Brussel in aanmerking komen om ingevolge de geest van het raamverdrag als minderheid te worden erkend. Aldus hangt een francofone bui boven het hoofd. Vlaanderen is gewaarschuwd. Een latere uitspraak – allicht ter verzachting – van de Zwitserse dame dat Franstaligen in de randgemeenten zich nochtans niet teveel begoochelingen hebben te maken, is niet meer dan het opentrekken van de spreekwoor-

delijke paraplu. Alhoewel!

De secretaris-generaal van de Raad van Europa, de Oostenrijker Walter Schwimmer (christen-democraat) die in juni van dit jaar ook in België was, hanteert, naar verluidt, over de gemeenschappen-reëleriteit in het federale België een genuanceerder oordeel dan Lili Nabholz-Haidegger. "Overigens"; aldus ambassadeur Lansloot in "Secessie"; "mocht mevrouw Nabholz-Haidegger haar verklaring omtrent België in eigen land afleggen, zou zij ongetwijfeld onmiddellijk en streng tot de orde worden geroepen. In Zwitserland geldt immers vrijwel onverkort de stelregel "cujus regio ejus lingua" (vrij vertaald : in Vlaanderen Vlaams)."

CLAUSULE

De Parlementaire Vergadering is een debatvergadering waar in principe de meest uiteenlopende kwesties aan bod komen. Een resolutie of aanbeveling van die vergadering heeft evenwel geen enkel juridisch bindend karakter, en bovendien dient de "morele" invloed ervan niet te worden overschat. Daartegenover is te stellen dat het kaderverdrag dwingend is voor de staten die het hebben bekrachtigd. De verdragspartijen verbinden zich ertoe om ieder op hun manier, de principes van een kaderverdrag om te zetten in hun intern recht. Het raamverdrag is de eerste bindende internationale overeenkomst met betrekking tot de bescherming van nationale minderheden in het algemeen en bepaalt duidelijk dat die bescherming moet worden gezien in het kader van het Europese Verdrag inzake de Rechten van de Mens. Het raamverdrag definieert evenwel niet wat een "nationale minderheid" is. Maar België zou België niet zijn, mocht het zich terzake hartgrondig bekommeren om clausules van de Vlaamse regering. Nochtans is die bekommernis broodnodig om Vlaanderen het statuut van "miskennis" en van "taalparia" te besparen.

Het voorbehoud van de huidige Belgische verklaring, toegevoegd aan het raamverdrag, is te hybrisch van structuur om er gerust te kunnen in zijn. Zeggen dat de toepassing van het raamverdrag geen afbreuk zal doen aan de grondwettelijke bepalingen, garanties of beginselen, alsmede aan de wetgevende normen die het taalgebruik regelen, is onvoldoende om voor Vlaanderen het intrinsieke gevaar, aanwezig in het kaderverdrag, af te weren. Ook niet de toezegging dat vóór de ratificering van het verdrag het begrip "nationale minderheid" zal gedefinieerd worden door het Interministerieel Comité voor Buitenlands Beleid (ICBB), mag Vlaamse politici en de media (eens te meer zo doof als een pot voor de gehele problematiek) in slaap wiegen.

Terloops, de werkgroep van experts die een definitie van "nationale minderheid" heeft te zoeken, was op het einde van januari nog niet geïnstalleerd. Voor die werkgroep wees de Vlaamse regering de professoren Jan Velaers en Matthias Storme aan.

Al bij al heeft de Vlaamse regering zich inzake het raamverdrag tot bescherming van de nationale minderheden, resoluter op te stellen. Daarom mag zij er niet van afwijken de juridische logica te onderkennen in de tekst zelf van het kaderverdrag. Vermits het raamverdrag het begrip "nationale minderheid" niet definieert, moet elke verdragsluitende partij zelf uitmaken of er op haar grondgebied een groep of groepen zijn waarop, na ratificatie of bekrachtiging, het verdrag toepasselijk zal zijn. Inhoudelijk komt enkel en alleen de Duitstalige gemeenschap in België als nationale minderheid in aanmerking. Voor Vlaanderen een *conditio sine qua non* voor de ratificering van het kaderverdrag. Een andere clause is niet te aanvaarden.

Trouwens, volgens het Belgische grondwettelijke recht is het raamverdrag een zogezegd "gemengd verdrag" omdat het bepalingen bevat over materies waarvoor zowel de federale overheid als de gemeenschappen bevoegd zijn. Bovendien liggen al de artikelen van het kaderverdrag zo moeilijk binnen de Belgische context, dat Vlaanderen, qua nationale minderheden, op rozen zou moeten slapen. Maar in dit land leven sluwe francofone wurgslangen.

De enige redding om buiten hun greep, met name de bepalingen van het kaderverdrag te blijven, is reserve te maken bij de oorspronkelijke ontwerp-tekst. Voor het internationaal recht is dit volstrekt toelaatbaar.

Vanuit federale optiek voorhouden "dat de toepassing van het kaderverdrag geen afbreuk doet aan de grondwettelijke bepalingen en andere Belgische wetgevingen" is Vlaanderen proberen een rad voor de ogen te draaien. Eens het kaderverdrag door alle Belgische parlementen, inclusief een gemeenschappelijke gemeenschapscommissie te Brussel, goedgekeurd, heeft België bij de definitieve ondertekening de verplichting het kaderverdrag te laten prevaleren op de eigen wetten. Voor Vlaanderen, min noch meer, het einde van de Belgische "rechtsstaat"!

Louis Van Roy

Noten :

(1) Kamer, 4de zitting van 50ste zittingsperiode (2001/2002); interpellaties van Guido Tastenhoye en Bart Laeremans met tussenkomsten van Geert Bourgeois.

(2) Uit artikel "Minderhedenverdrag : geen lege doos" van Marc

Platel, in "Het Verbond", oktobernummer 2001.

(3) Uit artikel "Vlaanderen versus de Raad van Europa", van ambassadeur Theo L.R. Lansloot, in "Secessie", nummer 5 (2001).

(4) Cfr. (3)

VLAAMS ONDERWIJSCENTRUM BRUSSEL STOPT ERMEE

In mei 1967 werd in het Consciencehuis in Brussel het Vlaams Onderwijscentrum Brussel (VOC) opgericht als vereniging zonder winstoogmerk, om het officieel en vrij Nederlandstalige onderwijs in het arrondissement Hoofdstad Brussel en in de onmiddellijke omgeving te propageren en te verdedigen. De oprichting was het sluitstuk van een actie die de toenmalige burgemeester van Antwerpen, Lode Craeybeckx, had gevoerd. Er moest immers iets gebeuren om het Nederlandstalig onderwijs in Brussel op een georganiseerde en blijvende wijze beter bekend te maken en te ondersteunen. Op 1 maart 1968 werd Gijs Garré aangesteld als secretaris en op 1 april startte het secretariaat in de Troonstraat in Elsene. Het VOC bleef daar tot in december 1970 en verhuisde dan naar het Martelaarsplein in Brussel. Het VOC heeft steeds acties ondernomen waarbij alle netten betrokken waren en het heeft steeds bij de bevoegde overheden het Nederlandstalige onderwijs als een samenhangend geheel verdedigd. In 1968 verspreidde het in alle bussen van de hoofdstad een krantje met de adressen van alle Nederlandstalige scholen. Het was de allereerste uitgave van de Gids die een paar jaar later verscheen als een brochure en die van jaar tot jaar in aantal pagina's toenam. Vanaf de vierde uitgave werd aan de gegevens over de scholen een rubriek "nuttige inlichtingen" toegevoegd en vanaf de negende uitgave verschenen er ook plattegronden van de negentien gemeenten met de vestigingsplaatsen van de scholen. Het initiatief zette kwaad bloed bij heel wat Franstaligen. Toen de eerste Gids in juni 1968 verspreid was, werden er honderden exemplaren van teruggestuurd, volgekrabbeld met verwensingen en hatelijkheden, meestal in slecht Frans en slecht Nederlands. In de Troonstraat werden stukgescheurde brochures gedeponneerd. In de zomer van 1969 begon het VOC met een eerste grote affichecampagne voor het Nederlandstalig onderwijs op vijftig grote panelen. De eerste VOC-affiches werden regelmatig afgescheurd en met pekeieren besmeurd. Maar van jaar tot jaar kwamen er meer Nederlandstalige affiches in Brussel, die door bedrijven en banken werden gesponsord. Het VOC voerde de volgende jaren ook nog promotie met affiches en kleurendia's op de televisie, in de stations van de metro en de spoorwegen en in postkantoren.

De acties kregen ook aandacht in kringen die met

taal, cultuur en gemeenschap te maken hadden. Het VOC kreeg de eerste grote prijs van de Orde van den Prince op 30 mei 1970 in Hasselt. Op 27 februari 1971 kreeg het in Den Haag een Visser-Neerlandiaprijs en op 5 december 1984 ontving het in Antwerpen de Jozef van Overstraetenprijs van de VTB-VAB.

In de lente van 1970 begon het VOC met openluchtclassen. Eerst in Houthalen en later ook in Westmalle, Retie en Kasterlee; vanaf 1974 ook in de Ardennen. In de jaren 1980 werden ook 'boerderijclassen', 'zeeklassen' en 'paardensportclassen' georganiseerd. Sommige weken waren tegelijk meer dan achthonderd leerlingen uit Brusselse Nederlandstalige scholen in verschillende centra betrokken bij het 'openluchtlevens'. Het VOC zorgde niet alleen voor de organisatie maar stelde voor de leerkrachten en de leerlingen uitgewerkte documentatie- en werkmappen ter beschikking. Het nam het vervoer naar de openluchtcentra voor zijn rekening, bekostigde de avondactiviteiten en de uitstappen en betaalde de monitoren. Een uitgave die jaarlijks opliep tot zo'n twee miljoen frank. Mee door die hoge kosten moest het VOC in 1990 noodgedwongen met het initiatief stoppen.

Het VOC rekende het ook tot zijn taak de kwaliteit van het Nederlandstalige onderwijs op te voeren. Het organiseerde tentoonstellingen van leerboeken en didactisch materiaal, debatsessies en studiedagen, studiereizen en stadswandelingen, muziek-, film- en toneellessen. Het verleende hulp aan scholen, verenigingen en organisaties die projecten hadden opgezet of die initiatieven aan de onderwijswereld wilden bekend maken.

Tot omstreeks 1990 was de werking van het VOC uitsluitend gericht op het basis- en secundair onderwijs. In 1991 vroeg de Vlaamse Gemeenschapscommissie aan het VOC om op het Internationaal Salon van de Student in Brussel de stand van het Nederlandstalig Universitair en Hoger Onderwijs te organiseren. De stand had veel succes en trok ook de aandacht van vele Franstaligen. Het VOC heeft die stand ook in 1992 en 1993 bemand. Maar tegelijk werd het VOC vanaf het begin van de jaren 1990 geconfronteerd met een terugloop van het aantal leerlingen in de secundaire scholen. Het spitste daarom de jaarlijkse promotiecampagne meer toe op dat onderwijsniveau. Maar het kon niet beletten dat enkele Nederlandstalige secundaire

scholen hun deuren hebben moeten sluiten bij gebrek aan leerlingen. Het Nederlandstalige lager onderwijs echter doet het in het Brusselse wel goed. Alles samen heeft het VOC een pioniersrol gespeeld in het Brusselse, een belangrijke bijdrage geleverd voor de Nederlandstalige aanwezigheid in de hoofdstad en het Nederlandstalige onderwijs er naambekendheid en aantrekkingskracht gegeven. Het heeft meer dan dertig jaar lang een schakel gelegd tussen overheidsinstanties en huiswerkers. Eind januari 2002 stopte het met zijn werking, wat een verlies betekent voor de Nederlandstalige onderwijsgemeenschap. Het rekt er evenwel op

dat de dienstbaarheid en de hulp die het verstrekte aan de scholen, door de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) zullen worden overgenomen.

F.V.C.

DE CONSUMPTIEBOOM

Tijdens de voorbije kersttijd stond op de Grote Markt te Aalst de traditionele spar. Wie 's avonds het plein betrad, kwam allicht onder de indruk van de duizenden lampjes die geheel de omgeving tot een feestelijk geheel omvormden.

Ook bij daglicht hielp de groene boom om sfeer te scheppen, tot men nader toekeek. De boom bleek alleen versierd met enorme dozen in gekleurd papier die duidelijk verwezen naar geschenken. Nu hebben we absoluut niets tegen geschenken; zowel voor gever als voor ontvanger zijn dit symbolen van verbondenheid, achting, enzomeer.

Dat handelaars tijdens de eindejaarsperiode dergelijke versiering in en rond hun zaak aanbrengen, maakt deel uit van hun verkoopstrategieën en is dan ook aan te nemen.

Blijft de vraag of een stadsbestuur ook moet deelnemen aan dergelijke verkooptrucs en aldus moet suggereren dat zonder dergelijke – liefst grote geschenken de kerst- en eindejaarsviering niet geslaagd kan genoemd worden.

We kunnen moeilijk geloven dat het stadsbestuur zo cynisch is om met die “geschenkdozen” te ver-

wijzen naar de onlangs bekend geworden lijst van nieuwe belastingen en retributies. Blijft een eventuele verwijzing naar kiesbeloften, maar ook dit zou wel een staaltje van cynisme zijn want de dozen aan de boom bleken leeg te zijn! Of moeten we de symboliek toch zo lezen?

In ieder geval is dergelijke versterping zeker ten opzichte van degenen die tussen de mazen van het net vallen, niet over de middelen beschikken of niet kunnen meedoen aan de commerciële viering van deze periode, een wrang symbool.

We willen er hier voor pleiten om tijdens de volgende kerst- en eindejaarsperiode terug een spar te plaatsen, weer met vele lichtjes, symbool voor het verdrijven van de heersende duisternis en teken dat het licht komt, maar met een andere versiering die de boom ook overdag een feestelijke noot meegeeft. Zo zal het dan weer een echte “kerstboom” zijn.

K.V.D.B.

WORDEN ARBEIDERS ACHTERGESTELD BIJ BEDIENDEN?

Er bestaat in België – als enige land in Europa – nog altijd een verschillend statuut voor arbeiders en bedienden. Het onderscheid is historisch gegroeid. De werkman van vroeger was meestal een ongeletterde die bevelen uitvoerde en handenarbeid verrichtte. De eerste wet op de arbeidsovereenkomst voor werklieden is van 1900. De bedienden daarentegen konden lezen en schrijven en waren vaak de rechterhand van de werkgever. De bediendenwet dateert van 1922. Die was een stuk voordeliger dan die van de arbeiders. Sindsdien is er heel wat veranderd. Maar het onderscheid tussen handen- en geestesarbeid ligt nog altijd wettelijk vast, ofschoon de wet op de arbeidsovereenkomsten herhaaldelijk werd gewijzigd.

Omdat arbeiders zich door hun statuut benadeeld voelen, voeren sommige mensen sedert enkele jaren actie om het onderscheid tussen arbeiders en bedienden af te schaffen en aan beide categorieën dezelfde plichten en rechten te geven. Zo onder meer Roger Blanpain (professor emeritus van de KU Leuven), Bob Meert (Human Resources), Jos Cnops (Christelijke Centrale der Openbare Diensten) en journalist Guy Tegenbos van het dagblad De Standaard.

In de privésector krijgen arbeiders minder werkzekerheid, minder opzegvergoeding bij ontslag, minder inkomenszekerheid bij ziekte. Ze kunnen er moeilijk doorstromen naar hogere functies. Professor Luc Sels van de KUL berekende dat maar één op tweehonderd arbeiders doorstroomt naar een hogere (bedienden)functie. Onder meer omdat de arbeiders minder vormingskansen krijgen dan bedienden.

Roger Blanpain vindt dat de werkman vaak “in zijn kooi wordt gehouden”, met als gevolg “dat de wach van de stielmannen niet wordt afgelost, dat ouders niet wensen dat hun kinderen een mooi ambacht leren omdat daar de stempel van werkman op staat”. Het onderscheid tussen werkman en bediende is voorbijgestreefd. De informatiemaatschappij heeft de arbeidsmarkt danig door elkaar gehaald en nieuwe noden gecreëerd. De nieuwe jobs vragen creativiteit, inzetbaarheid, communicatieve vaardigheden... Handen en geest gaan daarbij hand in hand. In de drukkerijen van vroeger waren de zettters arbeiders. Nu werken ze met computers, tikken drukwerk in, verzorgen de vormgeving van boeken en brochures, maar ze worden nog altijd

als arbeiders aangezien. Bovendien is het onderscheid in vele gevallen willekeurig en absurd. Zo bijvoorbeeld is een wielrenner een arbeider, maar een voetballer is een bediende.

Het onderscheid afschaffen is evenwel geen sinecure. “Het hele systeem van de Belgische arbeidsverhoudingen en de macht die ermee gepaard gaat, berust immers op het onderscheid werkman-bediende”, aldus professor Blanpain. Hij verwijst onder meer naar de aparte vakbonden, paritaire comités, fondsen voor bestaanszekerheid, kamers in de arbeidsrechtbanken, verkiezingslijsten voor ondernemingsraden en sociale-zekerheidssystemen. “Het wettelijk onderscheid afschaffen zou betekenen dat heel wat sociale tempels dienen afgebroken te worden en dat de marktkramers, die er vandaag goede zaken doen, worden verjaagd.” In 1993 moest het Arbitragehof in een arrest erkennen dat het verschillende statuut strijdig is met het gelijkheidsbeginsel. Het noemde het onderscheid “niet objectief en redelijk”, maar het wees toch een onmiddellijke afschaffing ervan af en gaf de voorkeur aan een geleidelijke harmonisering.

In de openbare diensten zijn alle werknemers “ambtenaren” en is er dus een “eenheidsstatuut”. Maar binnen dat eenheidsstatuut is er eveneens discriminatie. Want de ambtenaren worden er onderverdeeld in vijf categorieën. En wie op de laagste niveaus staan (niveau D en E), de lagere bedienden en de arbeiders, krijgen minder gelegenheid om zich bij te scholen en hebben dus minder promotiekansen.

Vakbonden en werkgevers keurden eind 2000 een akkoord goed dat heel wat verdienstelijke punten bevat. Zo is er duidelijk aandacht voor de noden van gezin en individu. Het privéleven krijgt stilaan zijn verdiende plaats naast het werk, met aandacht voor jong en oud. In de nieuwe personeelsstatuten van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse gemeenten, en misschien ook in de nieuwe Copernicusloopbanen van de federale overheid, wordt die discriminatie afgezwakt. Sommige bedrijven geven aan hun arbeiders het bediendenstatuut, omdat ze moeite hebben om bepaalde technische vacatures op te vullen en omdat ze hopen op die manier geschikte werknemers te vinden. Maar de discriminatie tussen arbeiders en bedienden wordt niet weggewerkt.

Tot nu stelde de vakbond dat de gelijkschakeling

van arbeiders en bedienden er maar mag komen als het statuut van de arbeiders gelijkgeschakeld wordt met dat van de bedienden. Maar de werkgevers vinden zo'n regeling onbetaalbaar en vinden dat de bedienden iets moeten laten vallen – onder meer van hun hoge opzegvergoedingen en opzegtermijnen – om de arbeiders te kunnen optrekken. Vakbonden en werkgevers zijn bereid naar oplossingen te zoeken. Maar geen van beiden wil de eerste stap zetten en hun beloften verzanden in een strategisch spel dat nog jaren kan duren. Tenzij parlement en regering tussenbeide komen. Maar ook hier dreigt een conflict. Want vakbonden en

werkgevers willen niet dat de politiek beslissingen neemt op een terrein dat ze hun materie noemen.

F. V. C.

GLOBALISERING - ANTI-GLOBALISERING

De meeste lezers zullen zich nog de TV-beelden herinneren van de duizenden mensen die in de straten van Seattle, Genua, Luik, Gent of Brussel hun ongenoegen kwamen uiten tegen de globalisering. En wellicht hebben vele kijkers zich afgevraagd waarom die betogers zo nodig in de kijker wilden lopen.

We leven in een wereld van groeiende integratie die in de hand wordt gewerkt door economische interacties, internationale organisaties, technologische vernieuwingen, politieke en culturele factoren. Maar velen stellen zich vragen over de manier waarop die groei naar eenheid verloopt en maken zich ernstig zorgen over het eindresultaat. Niet eens verwonderlijk, aangezien het gaat over politiek en economie, over rijk en arm, ziek en gezond. Maar zowel de globalisten als de anti-globalisten menen het gelijk aan hun kant te hebben.

Wereldeconomie

De voorstanders van de globalisering betogen dat de internationale vrije handel de welvaart bevordert. Ontwikkelingslanden die de vrije markt laten spelen, verkleinen de kloof met de rijkere landen. Hun economie bloeit en als het goed gaat in een land, worden de inwoners via doorsijpel-effecten daar ook beter van. De lokale economie krijgt de kans om haar producten beter te verspreiden. Vooral voor basisvoedsel, grondstoffen en energie is het rijke Westen een ruime afzetmarkt voor vele armere landen. Bovendien stimuleert die toegang tot de wereldmarkt de ondernemingszin in economisch achtergebleven gebieden en trekt investeerders aan, die op hun beurt hun ervaring doorgeven aan de plaatselijke werknemers. De werkmethode worden efficiënter zodat de prijzen dalen, ook op de lokale markten.

De anti-globalisten daarentegen beweren dat de internationale vrijhandel niet voor iedereen welvaart brengt en dat een op drie mensen niet profiteert

van de globalisering. In vele landen daalt de jaarlijkse productie en de ongelijkheid binnen die landen wordt groter. De geïndustrialiseerde wereld geeft veel subsidies aan de landbouwsector waardoor die producten tegen zeer lage prijzen op de markt komen. Niet-gesubsidieerde producten uit arme landen worden uit de markt geconcurrereerd. Kleine boeren worden verplicht om voor de internationale markt te produceren. Ze kunnen geen eisen stellen en krijgen maar net genoeg betaald om te overleven. Het voedsel dat ze met dat geld kunnen kopen, bevat minder voedingswaarde dan het voedsel dat ze op hun stukje grond voor zichzelf hadden kunnen kweken. Hele landen schakelen over op enkele teelten voor de wereldmarkt. Maar als een oogst mislukt of er is minder vraag naar een bepaald product, verliezen ze een flink stuk van hun inkomsten. In de westerse wereld is de vrije markt gecorrigeerd door een sociaal systeem. Die sociale elementen vindt men niet terug in de landen waar we 'onze' vrije markt invoeren.

Democratie

Corruptie gedijt het best in gesloten, door de overheid gestuurde economieën. Globalisering gooit de economie open. Internationale organisaties vergroten de democratische controle op het wereldgebeuren. Ze ordenen en regelen zaken waar nationale of regionale instanties geen vat op hebben. Hun macht ontlenen ze steeds aan de burger, die via rechtstreekse of onrechtstreekse verkiezingen zijn stempel op het beleid kan drukken. De voorrechten die een overheid aan een bedrijf kan geven, zijn binnen Europa sterk ingeperkt door interne concurrentieregels.

De anti-globalisten beweren dat grote bedrijven samenwerken met corrupte regeringen als ze er voordeel bij hebben. Op die manier krijgen die regimes meer rijkdom en macht en heeft de bevolking nog

minder hoop op een rechtvaardige toekomst. De nationale regeringen geven steeds meer voorrechten aan de internationale bedrijven. Ze geven ze subsidies, uitzonderingen op belastingregels, inspraak in de prijzenpolitiek. Een nationaal parlement kan bijna niet ingrijpen als de bedrijven onrechtvaardig zijn. Die bedrijven spelen landen tegen elkaar uit om de beste voorwaarden te krijgen. Bovendien begrijpt de burger niet hoe internationale organisaties werken. De Europese Unie bijvoorbeeld bestaat uit een klun van commissies, raden, parlementen. Wie zich interesseert voor een organisatie als Europa, merkt dat bepaalde beslissingen geheim blijven, ook al hebben die gevolgen voor elke Europeaan.

Wereld Handelsorganisatie en Wereldbank

De financiële ongelijkheid in de wereld schept dynamiek. Op voorwaarde dat er internationale spelregels bestaan. En het zijn organisaties als de Wereld Handelsorganisatie die daarvoor kunnen zorgen.

De Wereld Handelsorganisatie immers wil de internationale handel in goederen en diensten vrijmaken. Ze telt honderd drieënvieertig lidstaten en is de enige organisatie die regels vastlegt over handel tussen staten en die ook juridisch kan optreden bij handelsoverschillen. Volgens de globalisten treedt ze op als een onafhankelijk en billijk schiedsrechter in handelsconflicten die anders zouden oordelen of automatisch zouden besticht worden in het voordeel van de sterke. Maar volgens de anti-globalisten verdedigt ze vooral de belangen van de grote bedrijven. Ze heeft geen ernstige internationale tegenhanger en moet dus aan niemand rekenen en geven over haar beslissingen, ook al schenden die de mensenrechten of schaden ze het milieu.

De Wereldbank verspreid samen met het Internationaal Munt Fonds, leningen aan landen in financiële moeilijkheden. In 2001 ging het om een bedrag van zeventien miljard dollar. Haar beleid op ten internationale leest geschiedt alle landen die lid zijn van de Wereldbank, vaak dienen vertegenwoordigers af en beschikken over meer of minder stemrecht naar gelang van hun belangrijkheid. Ze geeft die leningen evenwel op voorwaarde dat het betrokken land het westers economisch model overneemt en het heeft geen oog voor de culturele of economische eigenheden. Tal van arme landen hebben in het verleden leningen gekregen die ze nu niet meer of zeer moeilijk kunnen terugbetalen. Omdat ze toch moeten betalen, verschuiven ze belangrijke investeringen zoals de uitbouw van gezondheidszorg en onderwijs naar de achtergrond en zakken ze nog dieper in de armoede. De globalisten vinden dat die problematiek overroepen wordt. Ze wijzen erop dat talrijke internationale organisaties billijke afbetalingsprogramma's uitwerken om de schuldenproblematiek in bepaalde landen aan te pakken. Totale kwijtschelding van schulden noemen ze een kortetermijnoplossing, die onrealistisch is.

Gezond milieu

De westerse levenswijze zorgt overal ter wereld voor afbraak en vervuiling van de natuur. Bossen verdwijnen, visgronden worden leeggevisst, woestijnen breiden uit, afvalstoffen worden in rivieren geloosd, rook van fabrieken en transportmiddelen in de lucht gespuwd. Alles is koopwaar geworden, ook dieren, planten en mensen. Alles draait om winst. Van een totaal van dertig biljoen dollar voor gezondheidsonderzoek wordt amper vijf procent gebruikt voor ontwikkelingslanden. De mensen in de arme landen kunnen die geneesmiddelen niet betalen en dus is de productie ervan niet rendabel. Ondertussen sterven in die landen miljoenen mensen aan ziektes die gemakkelijk te genezen zijn.

Toch zijn de globalisten niet pessimistisch. Ze verwijten de doemdenkers dat ze de flexibiliteit en de innoverende kracht van de vrije markt onderschatten. De geschiedenis heeft geleerd dat pas in gebieden met een zekere welstand de mensen milieubewust zijn geworden. Door de toegenomen transportmogelijkheden krijgen ook afgelegen gebieden de kans om economische activiteiten te ontplooiën en meer welvaart te creëren. Door de welvaart te vermogen krijgt men ook een schoner milieu en een betere gezondheidszorg.

De globalisering willen tegenhouden of terugschrijven. Wellicht vechten tegen windmolens. Het is een onomkeerbaar proces, maar de mate waarin de manier waarop de globalisering doordringt, gaat ons allemaal aan. Zij bepaalt of onze wereld over enkele decennia nog leefbaar zal zijn, of we er nog als vrije mensen kunnen leven, of de Vlaamse Slag om de Duur nog een toekomst heeft. Omdat politici niet genoeg rekening houden met menselijke, sociale en ecologische factoren, verwerpen sommigen de integratie en laten ze hun stem ook duidelijk horen. Democratische globalisten willen de klok niet te rugdraaien, maar de revolutie in de hand houden en waar nodig bijsturen. Ze willen de wereld van morgen een menselijker en eerlijker gelaat geven.

F.V.C.

IN DE KIJKER

Vóór enkele maanden verscheen de drieledige Encyclopédie du Mouvement Wallon, een indrukwekkende publicatie van goed achttienhonderd bladzijden met veel illustraties en een hele reeks namen van mensen die actief geweest zijn in onder meer één van de honderd vijfenvijftig liga's die zich ooit als Waals presenteerden.

We vinden er verwijzingen in naar figuren, gebeurtenissen of uitspraken die ook hun weerklank gevonden hebben in Vlaanderen. Zo wordt onder meer verwezen naar de brief van Jules Destrée waarin hij nog voor de Eerste Wereldoorlog aan koning Albert schreef dat er geen Belgen bestaan maar alleen Vlamingen en Walen. Maar het merendeel van de informatie zal voor de meeste Vlamingen nieuw zijn. Uiteindelijk weten we weinig over wat er in Wallonië reilt en zeilt. Zo vernemen we dat een Waals congres zich in 1945 met een overgrote meerderheid uitsprak voor aanhechting bij Frankrijk, dat heel wat Walen zich inzetten voor het behoud van het Luikse dialect en de Waalse folklore. Ook dat een Waalse Beweging begin van de jaren 1950 met Vlamingen tot een akkoord kwam over een taalkundige integriteit van zowel Vlaanderen als Wallonië, zonder faciliteiten, en met een speciaal statuut voor Brussel.

Het boek leert ons dat er een Waalse Beweging bestaat die op zoek is naar een eigen plaats in België en geeft ons de gelegenheid om de ingewikkelde Belgische communautaire geschiedenis beter te leren kennen. Van PDF-lid Louis Van Roy verscheen eind 2001 het boek Wonden van hun tijd, het relaas over de Tiense oorlogsburgemeester Marcel Engelen. De auteur kon

gerechtelijke dossiers inkijken, ego-documenten raadplegen en diverse getuigen interviewen. Tienen had al een eeuw lang een liberaal en francofoon bestuur gehad en de katholieke Vlaams-nationalist Engelen heeft geprobeerd die macht te breken. Dat is hem duur te staan gekomen.

Het boek Wonden van hun tijd telt 272 blz en kost 22 EURO (887 BEF). Verkrijgbaar in de boekhandel: ISBN 90-5904-1-010-4.

* * *

Wij gedenken

Adolf Pauwels die op 31 maart 1902 in Antwerpen overleed. Hij was de wegbereider van de Daensistische Beweging in Antwerpen. In mei 1895 behoorde hij er tot de stichters van de Vlaamsche Christene Volkspartij, samen met onder meer Hector Lebon, Emiel Schiltz en Emiel Wildiers.

Benedikt De Cock die op 26 januari 1982 in Aalst overleed. Hij was medestichter en ondervoorzitter van het Priester Daensfonds.

Op 21 februari zal het ook honderd jaar geleden zijn dat Luc Delafortrie in Aalst geboren werd. Hij was de kleinzoon van drukker en volksvertegenwoordiger Pieter Daens, was voorzitter van het Priester Daensfonds van 1977 tot 1989, en nadien erevoorzitter. Hij overleed op 11 oktober 1999.

**Kies in alle vrijheid, maar mét een geweten
voor een professioneel maar ongebonden ziekenfonds**

VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET

BEL GRATIS ☎ 0800 - 9 - 4361

Adm. Zetel : Statieplein 12 - 9300 Aalst

BOUWBEDRIJF VAN HERREWEGHE

FAMILIAAL GESTRUCTUREERD BOUWBEDRIJF
MET EEN JARENLANGE ERVARING

Honderden referenties
nieuwbouw, appartementsbouw,
industrialbouw, openbare werken

Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
(053) 77 18 12

VHW ISOLATIE

- ! erkend dealer meest kwalitatieve isolatieproducten
- ! alle producten op voorraad
- ! gratis vrijblijvende prijsoffertes
- ! eigen studiedienst voor berekening van isolatie
- ! nieuw in ons gamma, plaatsen isolerende chappe
- ! speciale kortingen voor doe-het-zelvers

Voor inlichtingen
VHW ISOLATIE
Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
tel (053) 77 18 12
fax (053) 77 12 20

Uit sympathie

BACCARA DROOGKUIS

Geraardsbergsestraat 100 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 34 31

Maak Vlaanderen onafhankelijk

Word lid van de
**Vlaamse
Volksbeweging**

Secretariaat: 053 / 77 46 99

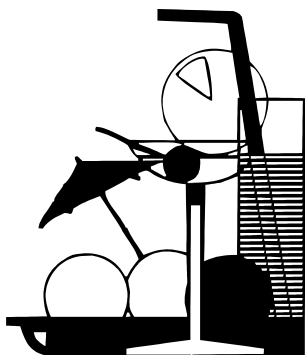
Geraardsbergsestraat 76-78
9300 Aalst
Tel.: 053 / 78 57 32

Sint-Annalaan 103
9300 Aalst
Tel.: 053 / 71 02 08

TAVERNE - RESTAURANT

't Land van Nien

Grote Markt 4 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 49 85

Weekdagen vanaf 11 u.
Zaterdag vanaf 10 u.
Zon- en feestdagen vanaf 11 u. 30
De keuken is doorlopend open vanaf 11 u.30

Voor vergaderingen, reünies en etentjes is er op de 1ste verdieping een zaal ter beschikking

St. Jorisstraat 21 - 23
9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 03 72
Fax 053 / 77 04 82

Ginette Hereman

Klein- en groothandel
horecabenodigdheden- alu-vormen
alle verpakkingen - pick-up letters
seizoen decoratie - doopartikelen

Estaminet Den babbelaer

waar gezellig keuvelen
een kunst is

TAPAS VARIADAS Spaanse Wijnen

Bourgondische sfeer
met een zuiders tintje

Klapstraat 3 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 58 96

Dagelijks open vanaf 16 u.
Zon- en feestdagen gesloten

**KEN JE DE ZEVEN
GOEDE REDENEN
OM JE HUWELIJSLIJST BIJ
DE STER TE LEGGEN ?**

BON

Stuur ons deze bon, U verneemt ze alle
zeven en U ontvangt kosteloos en
vrijblijvend een kosteloze documentatiemap

Naam _____
Adres _____
Gemeente _____
Huwelijksmaand _____

♂ DE STER

Kapellestraat 2-4-6
Molenstraat 6-7-9-13-16
9300 Aalst
Tel.: 053 / 21 19 30

A black and white illustration of a bride and groom. The groom is on the left, wearing a tuxedo and a bow tie. The bride is on the right, wearing a wedding dress and a veil. They are both looking towards the viewer.

PEDILUX

N.V.

Kerkstraat 18 - 9300 Aalst
Tel. 053 / 78 00 42

SCHOENEN - mode en comfort
in verschillende breedten
ook voor losse schoenzolen

Orthopedische schoentechniek
Steunzolen
Voetverzorging

Een degustatie in

VISRESTAURANT

KELDERMAN

De gezelligste manier om bij elkaar te zijn

terras - tuin - privé-parking

Gesloten op woensdag en donderdag

Parklaan 4 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 77 61 25

Fax: 053 / 78 68 05

KLEDING SINT-ELOOI

Esplanade 1 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 15 71

Antwerpia

BANKETBAKKERIJ

*als u houdt
van kwaliteit*

Geraardsbergsestraat 38
9300 Aalst
053 / 21 35 33

